

[Stæhr, Johansen.]
og har en sådan tilslutning fra alle, der har forhandlet om det, at der er store muligheder for at føre dette videre.

Jeg tror, vi alle er enige om, at samarbejde er nødvendigt i hovedstaden — jeg vil sige: for fremtidens skyld. Forholdet er nemlig det, at hovedstadsområdet i dag på alle områder vel nok har en bedre kommunal service, end noget andet byområde i landet har det. Men vanskeligheden ved det er, at selv om man har et ganske udmærket samarbejde, er det ikke lovfæstet, og det bevirker, at hvis blot en enkelt kommune føler sig uenig i de fælles forhandlinger, man har om mange problemer, kan den træde ud, og så har man ingen muligheder for at gennemføre de forslag, som den overvejende del er enige om.

Der er heller ikke tvivl om, at en mangel har været, at man ikke har haft en egnsplan. Der har man jo fået egnsplanrådet, men der er ingen lovgivning for det, og dets myndighed er naturligvis derved begrænset. Får man en lovgivning for det, har man dermed noget, som alle vore byplanlæggere og byplanteoretikere mener er meget nødvendigt; når man ved, at hovedstaden efter de prognoser, der foreligger, i løbet af de kommende 20-25 år vil få over 1 million indbyggere flere, er det jo helt klart, at en planlægning er nødvendig.

Jeg vil gerne sige, at i øvrigt arbejder hovedstadsområdet meget bedre, end man har villet gøre det til. Det er et meget effektivt og også betydningsfuldt område for hele Danmark, og det arbejder som sagt effektivt. Men for fremtidens skyld er det ganske nødvendigt, at man får visse samarbejdsregler. Vi ved jo, at i konkurrencen mellem de store bydannelse i hele Europa er Storkøbenhavn den eneste mulighed for at være samlingsstedet for Skandinavien. Vi ved, hvad der investeres i Hamborg og i Antwerpen; vi ved, hvordan de byer, som vi konkurrerer med, foretager en udbygning og investering for fremtiden, som vi ikke vil være i stand til, hvis vi ikke får et hovedstadsråd. Jeg tror, det er nødvendigt også at tage den baggrund med, at dette at være det økonomiske kraftcenter i Skandinavien, som kun København har betingelse for, fordrer et sådant samarbejde, men naturligvis et samarbejde, som jeg

mener må foregå med den selvstændighed, der ved lovgivning kan tillægges kommunerne og de fem grupper, der skal arbejde sammen: København, Frederiksberg, Københavns amt, Frederiksborg amt og Gammel Roskilde amt.

Jeg kan altså kun udtale min tilfredshed med den redegørelse, indenrigsministeren gav, og sige til det ærede medlem hr. Hans Hækkerup, at hans forslag vel nok i dag er unødvendigt, idet den redegørelse og det forslag, indenrigsministeren er kommet med, efter min mening dækker mulighederne for at få en fornuftig løsning bedre end det forslag, som hr. Hans Hækkerup med flere socialdemokratiske medlemmer har fremsat. Jeg kan altså ikke tiltræde hr. Hans Hækkerups forslag, men vil udtrykke stor tilfredshed med den måde, hvorpå indenrigsministeren løser problemet med den kommission, han nu nedsætter.

Enggaard: Efter at bestræbelserne i det såkaldte Bent Christensen-udvalg på ad frivillighedens vej at finde frem til en løsning af de påtrængende problemer i hovedstadsområdet beklageligvis ikke har ført til et lykkeligt resultat, er det meget vigtigt, at man kommer videre og opnår en reform i dette område. Der skal derfor fra venstres side lyde en påskønnelse til indenrigsministeren for det initiativ, han har taget til at nedsætte et reformudvalg, der dækker hovedstadsområdet, og det ærede medlem hr. Hans Hækkerup skal heller ikke have utak, fordi han har vist sin interesse for problemerne med det forslag, som er til behandling i øjeblikket.

Indenrigsministeren har foreslået et hovedstadsreformudvalg med et bredt kommissorium og en sammensætning, som synes egnet til at løse opgaven, sådan som den er skitseret. Vi hæfter os fra venstres side navnlig ved den glædelige kendsgerning, at der synes såvel fra embedsmandssiden som fra de kommunale organisationer at være en betydelig mulighed for, at erfarne folk fra reformkommissionen kan gå ind i arbejdet med erhvervet ekspertise og dermed sikre konsekvensen i forhold til reformen i det øvrige land. Det er vel ikke unaturligt, at der herudover er repræsentanter for det arbejde, der er gået forud i Bent Christensen-udvalget; men der kan